

EZÜSTLÉNY ÉS KÖDHAJÓ

Álomföldön tombolt a nyár, hirtelen lett elviselhetetlen meleg és szárazság. A dióhéjnyi tavak kiszáradtak, a cérvastagságú folyókban is alig volt már víz. Esőért fohászzkodott manó és nem manó, még a tündérek is tanácsot kértek Csutkától a vészesen fogyó víz ügyében.

„Esőt kéne varázsolnunk, de hogyan? Nyáron igazán lehetne egy-két zivatar, de a mi birodalmainkban hetek óta nem esett az eső. Vándoroljunk el innét, fúrjunk kutat, találjunk varázsigéket és bűvöljük meg az időjárást?” – töprengtek, s bizony Csutka manó fülébe bogarat ültettek a gondolataikkal.

„Hívjátok a vitézeiteket, ők erősek, hadd ássanak le a mélybe, talán akad errefelé forrás s tényleg lehetnének kutak a birodalmainkban” – mondta Csutka.

Az ikertündérek közölték a várban a manó üzenetét, s jöttek is a vitézek, igaz, akkorák voltak csak, mint egy pillangó, de értették a módját – együtt álltak neki a hatalmas munkának. Ástak, túrták a földet, a végén alig bírtak kimászni a feneketlennek tűnő gödörből.

Víz sehol. A nap meg egyre csak szikrázott, lehervadtak a virágok, kezdett kiszáradni a fű, szomjaztak az állatkák is.

Csutka manó szomorúan nézte az egyre csak fogyó patakat, s éjjel felmászott a tündérek nagy hegyére, kémlelni kezdte a csillagokat. Belefújt a varázssípjába, s a csillagok fejedelme, egy kis ezüstit jelent meg előtte. – Segíthetek? Utoljára te segítettél nekem, lezuhantam ide közétek és visszajuttattatok a csillagokba, most hát rajtam a sor, mesélj, mit tehetek érted? Csutka azonnal elpanaszolta bánatát és kérte a különös tüneményt, hogy küldjön feljűk felhőket, ébressze fel a villámokat, teremtse odafent égdörgést és felhőháborút.

Az ezüst lény egy pillanat alatt eltűnt, s hajnaltájt a csillagok is kialudtak. Teljes sötétség borult tündérföldre, Csutka szorongva tért vissza Manóföldre, még a Holdat sem látta, csak

korom sötétség vette körül.

Reggelre beborult az ég, hatalmas vihar kerekedett, villámlott, süvített a szél... mindenki menekült otthonába, s egy pillanat alatt zuhogni kezdett az eső. A hatalmas gödör is megtelt vízzel, a patakok megduzzadtak, a tavakban egyre több lett a víz.

Még éjszaka is zuhogott, de nem bánta senki sem, örültek az esőnek, még meg is ünnepelték. Táncoltak, énekeltek, reggel meg dermedten nézték a birodalmat. Eltűntek a színek, a sok tarka virág, fa, fű – minden kék lett megint.

„Hát ezt jól megcsináltuk” – dűnyögte Csutka manó. Rohant a Szivárvány hídhoz, s bizony, abból is csak egy kék hid lett – színekavalkád nélkül. Mindennek ára van, vizet akartunk, ami

Csutka Manó meséi

tisztára mosott mindent. Kék Álomföldön ismét égszínkék lett a táj. Nem érdemes átfesteni a szirmokat, leveleket, házikókat, az első eső lemossa róluk a mesterkelt mázt. Az ikertündérek azonban szépnek látták kéken is a manóbirodalmat, őket évszázadokon keresztül nem bosszantotta a kék álmvilág. – Csutka manó, örülj annak, ami van, ne légy elégedetlen. Építsünk inkább hajót és keljünk útra, keressük meg SZIVÁRVÁNYAPÓT, ő biztosan elárulja az örökké tartó színek titkát. Hosszú útra készülünk, annyi bizonyos, olyan hajót építsünk, amiben aludni is tudunk, sőt, vigyünk magunkkal sok-sok élelmet is, mert napokig-hetekig úton leszünk. A hajónk pedig nem csak a vízen, hanem az égen is úszni fog, könnyebb legyen hát a leheletnél is, úgy ám!

Csutka manó belefűjt a varázssípjába és egy ködszerű álompuha hajó szálldogált le eléjük. Ők meg olyan picinyek, hogy súlyuk szinte nincs is, így gyorsan beugráltak a ködhajóba és élelemért indultak a tündérek várába. A hátuk mögött ott ragyogott az égszínkék Álombirodalom.